

— Ей, човъче! извика талигаджиятъ. — Кажи ми, не знаешъ ли дѣ е пѣтъ?

— Пѣтъ е тука. Азъ стоя на твърда земя, отговори пѣтникътъ. — Но отъ това какво излязъ?

— Я чуй, селяче, казахъ азъ. — Познавашъ ли тая страна? Завземашъ ли са да ма заведешъ до нѣ-коя къща.

— Тая страна ми е позната, отговори пѣтникътъ. — Хвала богу, изсхидилъ сѣмъ го и на дължъ и на широчина. Но виждашъ ли ти какво е времето! Искашъ ли да изгубишъ пѣтътъ. По-добре е да постоимъ и да почѣкаме. Когато престане виелицата и когато са изясни небето, то ние ще да намѣриме пѣтътъ по звѣздите.

Хладнокръвието на тоя човѣкъ ма насърчи. Азъ вече са рѣшихъ, като са предадохъ на божията воля, да ношувамъ по срѣдъ полето; но изведнашъ, пѣтникътъ сѣдна на талигата и каза на талигаджиятъ: «Ахъ, хвала богу, че селото не е далечъ. Обжрни надѣсно и карай.»

— А защо да върва надѣсно? попита талигаджиятъ зачудено. — Дѣ виждашъ ти пѣтъ? Ти искашъ да кажешъ: «Не бой са! конете сѣ чужди, спрѣгите не сѣ наши, карай, не стой.»

Мене ми са показа, че талигаджиятъ е правъ.

— Наистина, казахъ азъ, — отъ какво ти заключавашъ, че селото не е далечъ?

— А отъ това, защото вѣтарътъ духа отъ тая страна, отговори пѣтникътъ. — Азъ усѣщамъ, че ми мерише на димъ. Изъ сичко са види, че селото е близо.

Неговото пресмѣтване и тѣжкиятъ му умъ ма изумиха. Азъ заповѣдахъ на талигаджиятъ да кара. Конете стѣпяха тѣшко по дълбокиятъ снѣгъ. Талига-